

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ Ἀγγλίσ ἠθοποιὸς μίς Βίνιφρεδ Γκρέν, ὡς «Τριανταφυλλιά».

Ἡ Ἀγγλίσ ἠθοποιὸς μίς Γυ'λλε.

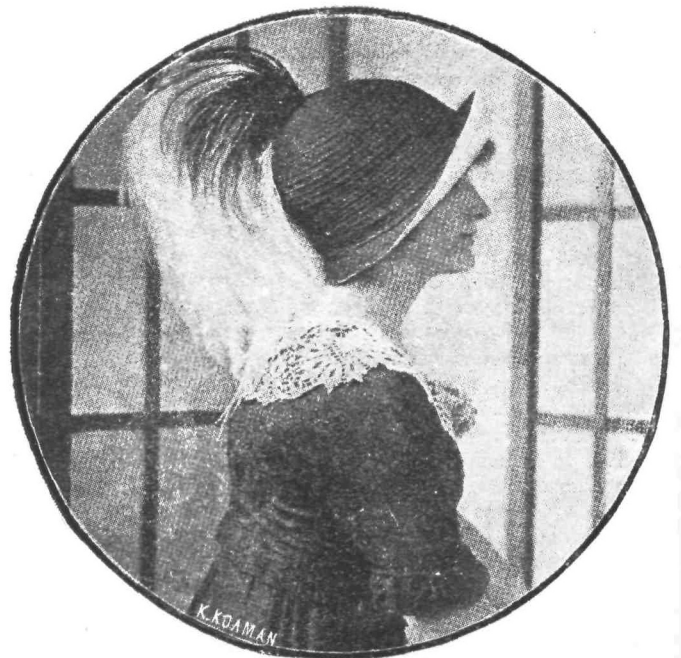

Ἡ Ρωσίσ συνθέτις **Τουρχάνοβα**, θριαμβεύουσα ἐν Λονδίῳ.

εἶχαν τρομάξει ἀπὸ τὸ φάνισμα τοῦ πανεκλάμπρου Αὐγερινοῦ, ποῦ τὸν λέει ὁ Λαός μας Λαμπρό, κι' ἔχει τ' ὄνομά του γιὰ συνώνυμο τῆς Ὠμορφιάς. Πίσω ἀπὸ τὸ τείχωμα τῆς Ἀνατολῆς φεγγοβολοῦσε γελαστή-γελαστή ἡ Ἡμέρα, κι' ἔφτανε τὸ φεγγοδόλημά της ὡς τὰ κρηπιδώματά της καὶ μοῦ φαίνονταν ὅτι τὰ διάφορα ἀστέρια εἶχαν νοιώσει ὅτι ζύγωνα πίσωθὲ τους ἡ Ἡμέρα κι' ἄρχισαν ἀπὸ τὸν φόβο τους νὰ τρέχουν ἀπάνω στὸν οὐράνιον κάμπο «ὅπου φύγει-φύγει», γιὰ νὰ τρυπώσουν τὸ γληγορότερο στὴν οὐράνια τους τὴν φωλιά.

Ἀνηφορῶντας-ἀνηφορῶντας, φτάσαμε στὴν Λυκόδρυση. Ἀντηχοῦσε γλυκὰ ὁ λόγος ἀπὸ τὸ κελάρυσμά της τὸ ἀργηρόηχο κι' ἀπὸ τὰ λάλημά της καὶ τὰ τσιουρίσματα τῶν πουλλιών. Πρῶτευαν στὸ λάλημα τ' ἀηδόνια. Ὑστερα ἔρχονταν τὰ κοσσοῦδια, κι' ὕστερα οἱ κορδαλοί, οἱ γαλιάντρες κι' οἱ κούκκεις. Ἡ φωνὴ τοῦ Κούκκου, μὲ συγκινοῦσε πλειότερο, γιὰτὶ ὁμοιάζει σὰν ἀνθρώπινη. Μοῦ φαίνονταν ὅτι εἶταν ψηλὰ στὸ δέντρο ἕνας ἀνθρώπος καὶ φώναζε καθαρά - καθαρά:

—Κούκκου! Κούκκου! Κούκκου! ἢ ὅτι τὸ πουλλὶ ἐκεῖνο, ποῦ φώναζε «Κούκκου! Κούκκου!

Ἡ Ἀγγλίσ ἠθοποιὸς Φελίς Λάϊν.